

Phần 25

Chương 73

Đây tuyệt đối là tin tức làm Nhậm Tư Đồ Kim nghe xong sợ mất hồn.

Nhậm Tư Đồ rất cuộc tìm được tin tức giải trí, vừa lúc Tướng Lệnh Thần một ôm minh tinh, một bên ôm Thẩm Thẩm, không khỏi làm người ta thổn thức.

Bên đầu điện thoại kia Tôn Dao không nhịn được chặc chặc thán: “Xe sang trọng, túi xách hàng hiệu, cuộc sống không nên làm quá. Bây giờ tiểu cô nương thật không được.”

Thời Chung giúp cô xử lý vết thương, anh liếc nhìn, lại thấy cô còn chưa có nói chuyện điện thoại xong, liền ghé vào bên tai cô nhẹ nói một câu: “Anh đi họp trước. Em nhớ gọi đồ ăn, chớ để bụng đói.”

Dứt lời hôn miệng cô một cái, xoay người đi.

Nhậm Tư Đồ nhìn bóng lưng Thời Chung rời đi, mặc dù nói không biết Thời Chung sẽ có thái độ như thế nào đối với chuyện này, nhưng Nhậm Tư Đồ nghĩ, một luôn miệng nói mình không là tiểu nhân, đột nhiên chuyển sang đầu quân cho địch, làm cho cô có cảm giác lòng người rất dễ thay đổi.

Chờ Thời Chung họp xong, đã là mười giờ tối rồi, vốn là nhà đầu tư bởi vì chuyện kiện cáo của anh có chút lung lay, hiện tại đã hoạch định tất cả, trong thời gian ngắn nhất đưa ra hấp dẫn đầu tư mới, quả thật khó như lên trời, vì thế bề đầu sút trán, nhân viên phía dưới càng không tránh được cảm thấy lo lắng, từ lúc Trung Hâm thành lập tới nay, tỷ số từ chức đạt mức cao nhất.

Cái gì gọi là tường sập chúng nhân đẫy, Thời Chung đã thể nghiệm thông suốt.

Lại thêm lúc nào anh cũng có thể bị cảnh sát gọi đến, tư vị trong đó, đại khái Nhậm Tư Đồ cũng có thể đoán được, mà bây giờ chuyện Nhậm Tư Đồ có thể làm hình như trừ chờ đợi cùng làm bạn, thì không làm được gì khác.

Sự giúp đỡ của mình dành cho anh quá nhỏ, Nhậm Tư Đồ làm soa lại không cảm thấy thất bại?

Trong xe, Thời Chung đang cúi đầu nhìn bảng báo cáo lại nhận ra không khí không đúng, buông tay, ngẩng đầu nhìn bà xã bên cạnh.

“Nghĩ gì thế?”

Nhậm Tư Đồ cả kinh, lúc này mới thu hồi ánh mắt, quay đầu lại nhìn Thời Chung.

Rất nhiều phiền muộn trong lòng cũng không thể nói, Nhậm Tư Đồ do dự chốc lát, cuối cùng lựa cách ít tổn thương nhất nói: “Vừa rồi em xem tin tức, Tưởng Lệnh Thần cùng Thẩm Thấm ở cùng một chỗ.”

Thời Chung cũng không kinh ngạc, vẻ mặt không có bất kỳ phập phồng: “Anh sớm đã biết.”

Nhậm Tư Đồ kinh ngạc, cũng không đợi cô nói tiếp, Thời Chung đã thuận miệng nói: “Sau hôn lễ của chúng ta khoảng một tuần, anh nhận được tin nhắn từ một số xa lạ,” em quyết định qua lại với Tưởng Lệnh Thần, hẹn gặp lại.’ Anh nghĩ nửa ngày, đoán là Thẩm Thấm gửi.”

Nhậm Tư Đồ không khỏi trầm mặc.

Một hồi lâu, Nhậm Tư Đồ vẫn là không nghĩ ra: “Cô ấy sao nhỉ?” Tưởng Lệnh Thần, ai cũng biết rõ đó là một hoa hoa công tử, tính tình lại cực kỳ tính toán chi li, sao Thẩm Thấm có thể qua lại với anh ta được chứ?

Thời Chung chỉ cười cười mà thôi: “Cô ấy vừa tốt nghiệp, muốn xông xáo vào xã hội, muốn tìm cái núi dựa không có lỗi gì.”

Anh đã nhận định như vậy, Nhậm Tư Đồ cũng không còn gì để nói, thấy anh cúi đầu xử lý tài liệu, Nhậm Tư Đồ cũng không tiện quấy rầy, cho đến tài xế đưa bọn anh đến nhà trọ.

Thời Chung chỉ đưa cô đến bậc thang bên ngoài nhà trọ: “Anh hẹn nhà đầu tư, thuận đường đưa em trở lại, không thể lên được.”

Nhậm Tư Đồ đứng trên bậc thang, vừa đứng có thể cùng anh nhìn thẳng, anh thuận thế hôn miệng của cô một cái: “Ngủ ngon.”

Loại thời gian giành giật từng giây này mà muốn cùng người yêu nhiều một chút, Nhậm Tư Đồ đã có thể nghiệm.

Chỉ là những thứ khác, tỷ như anh lo âu trên việc, Nhậm Tư Đồ sợ rằng mình cũng không thể cảm động 100%.

Hiệp đàm với nhà đầu tư không thuận lợi, nếu không Thời Chung cũng sẽ không nửa đêm điện thoại cho cô, cũng sẽ không chỉ nói đôi câu, giọng nói liền dần dần tích tụ đi xuống: “Đồ Đồ, nếu như anh phá sản...”

Kiều ngạo như anh chưa từng nói qua lời nói ử rữ như thế có thể thấy được lần này anh rất khó khăn.

Nhậm Tư Đồ ngủ cùng với Tôn Dao, Tôn Dao đã ngủ rất sâu rồi, Nhậm Tư Đồ thả nhẹ bước chân cầm điện thoại di động ra khỏi phòng, đi tới phòng khách, cô rút cuộc có thể buông ra âm thanh nói: “Không quan trọng, cùng lắm thì...em nuôi anh.”

“...”

Bên kia yên lặng ước chừng ba giây, cười.

Coi như chỉ là lời an ủi nhưng thực tế rất có tác dụng, tối thiểu có thể bình thản đối mặt với thực tế gian nan.

Nhưng sau khi cúp điện thoại, Nhậm Tư Đồ vẫn nhin không được ngồi ở trên ghế sa lon, buồn ngủ biến mất. Trong đầu đều là Thời Chung, ngay cả Tôn Dao đi ra phòng ngủ, đi tới sau lưng cô, cô cũng không có phát giác.

Cho đến Tôn Dao đột nhiên lên tiếng: 'Ông xã gọi điện thoại đến có việc gì sao?'

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới quay đầu lại chỉ thấy Tôn Dao xoa mí mắt đứng ở đằng kia.

Nhậm Tư Đồ vô lực gật đầu một cái.

Tôn Dao thở dài, đi vòng qua trước sofa, ngồi xuống bên cạnh Nhậm Tư Đồ: "Gần đây Tầm Tầm luôn có mặt ủ mảy ê, hôm nay tớ còn phát hiện cậu nhóc len lén lên mạng tìm tin tức về Thời Chung, mà còn cậu, quả thật đã không phải là mặt ủ mảy ê cấp bậc, mà là khuôn mặt khổ đại cừ thâm."

Vậy sao? Nhậm Tư Đồ kéo kéo môi, nhưng một ít cũng cười không được, đoán chừng thật như Tôn Dao nói, gương mặt khổ đại cừ thâm.

Cậu có biết mới vừa rồi Thời Chung hỏi tớ cái gì không??"

"Cái gì?"

"Anh ấy hỏi tôi, nếu như anh ấy phá sản tớ sẽ làm thế nào."

Tôn Dao cau mày sững sốt, tính cách của Thời Chung, nếu không phải đã bị thực tế ép tuyệt đường, quyết sẽ không nói ra những lời ấy.

"Anh ấy hỏi tôi, nếu như anh ấy phá sản tớ sẽ làm thế nào."

Tôn Dao cau mày sững sốt, tính cách của Thời Chung, nếu không phải đã bị thực tế ép tuyệt đường, quyết sẽ không nói ra những lời ấy.

Tôn Dao đột nhiên không có dấu hiệu nào kéo Nhậm Tư Đồ, hai cô gái còn mặc đồ ngủ rất nhanh đi xuống lầu dưới, Tôn Dao cái gì cũng không giải thích, lôi kéo Nhậm Tư Đồ cứ tiếp tục hướng bên ngoài đi nhanh, không tới một phút, dừng ở cách đó không xa hai người hộ vệ trong xe bước xuống. Trong nháy mắt, Nhậm Tư Đồ cùng Tôn Dao liền bị bọn họ cản lại.

"Tôn tiểu thư, đã trễ thế này muốn đi chỗ nào?"

Tôn Dao hình như sớm đoán được có thể như vậy, đối phương vừa dứt lời cô đã hung hãn nói tiếp: "Từ Kính đang ở nơi nào, gọi anh ta tới đây, tôi muốn thấy anh ta."

Nhậm Tư Đồ đứng ở một bên, cái gì cũng không nói, nhưng chỉ cùng Tôn Dao liếc nhau một cái, liền đoán được Tôn Dao muốn gì.

Tôn Dao đang dùng loại phương thức này, ép Từ Kính ra tay.

Thật ra thì sau khi biết Trung Hâm xảy ra vấn đề, Nhậm Tư Đồ không thể chưa nghĩ tới Từ Kính, nếu như thật sự cùng đường, Từ Kính sẽ ra tay giúp đỡ Thời Chung. Cô cũng biết loại ý nghĩ ích kỷ này, dù sao quan hệ của Tôn Dao cùng Từ Kính bây giờ là gương cung bạt kiếm, cô nếu là muốn cầu Từ Kính giúp một tay, Tôn Dao chắc sẽ không thấy chết mà không cứu, nhưng nội tâm có nhiều đau khổ, Nhậm Tư Đồ không đoán không được.

Hộ vệ bắt đầu gọi điện thoại: “Quản gia, Từ tiên sinh đã ngủ rồi sao?”

Tôn Dao không chịu nổi hộ vệ vạm vỡ như vậy lại gọi điện thoại chậm chạp như vậy, liền giành lấy điện thoại, cũng không quản bên đầu điện thoại là người nào, liền dùng dùng nói: “Nói cho anh ta biết Tôn Dao muốn gặp anh ta, hiện tại! Lập tức! Lập tức!”

Đối phương là người giúp việc Từ gia, bị lời nói sắc bén của Tôn Dao dọa sững sốt một hồi lâu, mới đáp: “Được, được.”

Sau một hồi chờ đợi.

“Thật xin lỗi, Từ tiên sinh nói đã chuẩn bị ngủ, có chuyện gì, sáng mai lại nói.”

Nhẹ nhàng một câu nói, Tôn Dao liền ghen không lời nào để nói, chột đưa di động ném trả cho hộ vệ, quay đầu lại đối với Nhậm Tư Đồ cười lạnh: “Anh ta thật biết làm khó người khác.”

Nhậm Tư Đồ không lời nào để nói, ai cũng biết cầu người nhất định phải nhìn sắc mặt người, kém người một bậc, mà Nhậm Tư Đồ cũng biết rõ, bất luận kẻ nào Tôn Dao cũng có thể đối với họ lá mặt lá trái nhưng duy chỉ đối với Từ Kính, vĩnh viễn mất hết mặt mũi.

Ngày kế, hộ vệ đem hành tung Từ Kính nói cho Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ không để cho Tôn Dao cùng đi, một mình cô đi gặp.

Trợ lý của Từ Kính dẫn Nhậm Tư Đồ đi vào phòng nghỉ ngơi, “Từ tiên sinh còn phải họp, khoảng 10 phút nữa sẽ kết thúc, cô ở đây chờ một lát.”

Phòng nghỉ ngơi ở lầu hai, ngoài cửa sổ có thể thấy được cảnh tượng trong phòng lầu một, Nhậm Tư Đồ đi tới bên cửa sổ, loáng thoáng có thể nhìn thấy phía dưới có một đang bóng dáng quen thuộc của một người đang dùng gậy để di chuyển, nhưng nhìn thân hình đối phương không giống như là Từ Kính.

Đang lúc Nhậm Tư Đồ muốn nhìn chăm chú nhìn kỹ thì cửa phòng nghỉ ngơi bị người đẩy ra. Nhậm Tư Đồ lập tức quay lại, cửa chính bị đẩy ra, trợ lý đẩy xe lăn Từ Kính đi vào.

Từ Kính mặc quần áo thể thao ngồi trên xe lăn, nhưng không chút nào giấu ánh sáng lạnh đáy mắt.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Nhậm Tư Đồ, Từ Kính cười: “Lúc gặp lại thì cô vì chuyện của chồng cô, nhìn qua mệt chết đi.”

Trái tim Nhậm Tư Đồ không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc. Cô còn chưa kịp mở miệng, người đàn ông trước mặt này làm thế nào biết chuyện này cô đến là vì chuyện gì? Còn vừa mở miệng chính là...

“Từ tiên sinh, tôi biết rõ mấy lần trước chúng ta gặp mặt cũng huyền ảo rất không vui vẻ, chắc hẳn anh cũng biết chồng tôi gần đây gặp phải mấy chuyện phiền toái...”

Từ Kính không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn Nhậm Tư Đồ.

Ánh mắt của anh trong bình tĩnh lại mỗi lần làm cho người ta cảm giác kém một bậc, Nhậm Tư Đồ không nhìn được bình bình hô hấp, rồi mới từ trong túi xách lấy ra một sấp tài liệu, “Đây là hạng mục của Trung Hâm, hi vọng anh có thể xem một chút.”

Từ Kính nhận lấy hạng mục, liền giao cho trợ lý, liếc cũng không thèm liếc một cái.

Vẫn dùng ánh mắt bình thản nhìn Nhậm Tư Đồ, “Thời phu nhân, cô nên biết người nào tới van cầu tôi mới có tác dụng. Mà cô...” Ánh mắt Từ Kính có điều ngụ ý quét mắt chung quanh một cái, trong phòng nghỉ trừ anh, trợ lý cùng với Nhậm Tư Đồ ra, không còn người khác. Từ Kính cũng không có nói thêm gì nữa, chỉ giễu cợt cười một tiếng.

Đến đây sau, Nhậm Tư Đồ còn muốn thấy Từ Kính.

Ai cũng biết anh đang ép người nào hiện thân, nhưng anh càng có thái độ như vậy, Nhậm Tư Đồ bên này càng gấp gáp.

Vì bỏ khuyết tiền bạc cho Trung Hâm lão tổng đã tính bán của cải Bất Động Sản lấy tiền mặt này hoàn toàn không cần Nhậm Tư Đồ chính miệng đi hỏi Thời Chung, chỉ là truyền thông dài dòng báo cáo, là có thể làm Nhậm Tư Đồ biết hiện tại Trung Hâm thăm đến mức độ nào.

Tôn Dao hiểu rõ Từ Kính, biết anh làm như vậy là vì cái gì, nhưng cuối cùng thiếu kiên nhẫn với anh

Khi Tôn Dao không để ý ngăn trở vọt vào phòng, thì Từ Kính canh chừng ánh mắt cô, cái loại ánh mắt đó, đã nói rõ tất cả.

“Họ Từ, như anh mong muốn, tôi tự mình đi cầu anh.”

Nhưng cô hoàn toàn không có tư thái của người đi cầu người khác nên có. Từ Kính sẽ không để ý, thấy cô vô cùng lo lắng như thế, anh lại vui vẻ mà cười.

Lúc này rất là thân nhiên, nói thẳng: “Tôi đã sớm xác định hết hạng mục, chỉ chờ em tự mình đến cầu xin tôi.”

Tôn Dao không có nói gì tiếp, đối mặt Từ Kính như thế, chỉ có thể án binh bất động, mới không bị anh giẫm ở hạ phong.

“Bao nhiêu tỷ không thành vấn đề.” Từ Kính không hề chớp mắt nhìn Tôn Dao, “Điều kiện của tôi là đem con sanh ra, cùng tôi kết hôn.”

Chương 74

Từ Kính hoàn toàn có thể ngờ được phản ứng của Tôn Dao khi anh ta nói những lời này. Quả nhiên đúng như anh ta dự liệu, bộ dạng cô giống như nuốt phải một con ruồi chán ghét mà muốn nôn ra.

Nhiều năm như vậy, cũng đã thành thói quen cô chán ghét anh ta, Từ Kính cũng sớm hình thành thói quen như vậy nên dù trong lòng dâng lên một chút đau nhói nhưng về mặt vẫn bình tĩnh vênh mặt hát hàm nói: “Tôi cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng chớ có suy tính quá lâu, dù sao chồng của bạn thân cô cũng không đợi được lâu đâu.”

Khi Tôn Dao về nhà thì thấy Nhậm Tư Đồ đang xem TV.

Chính là bản tin thời sự lúc mười hai giờ, công ty xây dựng Lợi Đức chuẩn bị xây dựng trung tâm thương mại thế hệ mới.

Nhậm Tư Đồ cầm điều khiển TV không nói được lời nào, tôn dao cũng chỉ nhắm mắt nghe tin tức, liền đem lời nói trong lòng Nhậm Tư Đồ nói ra hộ: “Họ Trương kia cũng quá ác độc, đây đúng là nhỏ cỏ tận gốc mà.”

Nhậm Tư Đồ lắc đầu rồi tắt TV.

“Chủ nhật tốt lành cũng bị tin tức này làm cho hỏng hết...” Nhưng kỳ thật dù chủ nhật không có tin tức này thì cũng không thể nào có một chủ nhật vui vẻ.

Về mặt Nhậm Tư Đồ ủ dột, hai tuần này Tôn Dao đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, chuyện cô đi tìm Từ Kính, tạm thời không nói cho Nhậm Tư Đồ biết. Tôn Dao hiểu rõ cô ấy, nếu biết nhất định sẽ khuyên cô không nên đem chuyện hôn nhân của mình ra đánh cược vì Thời Chung và cô ấy, nhưng như thế thì đồng nghĩa với việc cô trở mặt nhìn Thời Chung mất đi cây cỏ cứu mạng cuối cùng...

Nhìn bộ dạng hiện nay của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao có chút không cất được lời: “Tư Đồ, mình...”

Nhưng khi Nhậm Tư Đồ ngẩng đầu lên nhìn Tôn Dao, lời nói chưa nói ra, đúng lúc điện thoại Nhậm Tư Đồ vang lên, Nhậm Tư Đồ nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Tôn Dao, nghi ngờ liếc nhìn cô một cái rồi nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia Thư ký Tôn nói: “Bà chủ, Thời tiên sinh không về kịp để ăn cơm, các người đừng chờ anh ấy, cứ ăn trước đi.”

Khó có khi Thời Chung được về nhà ăn cơm, người giúp việc trong phòng bếp đang rất bận rộn, rất nhiều ngày không thấy Thời Chung nên Tầm Tầm cũng rất hưng phấn, nay Thư ký Tôn nói như vậy, Nhậm Tư Đồ không khỏi nhìn vào bếp một cái Tầm Tầm cười híp mắt đem bát đũa sắp xếp lên bàn ăn, tiểu tử này có nhiều biết bao mong đợi được gặp ba chân dài, không cần nói ra cũng biết.

“Có phải ở công ty xảy ra chuyện gì không?”

“Không phải, Thời tiên sinh lúc này đang ở bệnh viện.”

Bị dọa cho sợ, Nhậm Tư Đồ đang ngồi trên ghế salon “Vụt” đứng lên: “Anh ấy bị sao vậy?”

Lời vừa nói ra, ngay cả người giúp việc tổng bếp cũng lộ đầu ra, Tầm Tầm cũng buông chén đĩa trực tiếp chạy tới trước mặt Nhậm Tư Đồ, vóc dáng nhỏ nhỏ dù có cố thể nào cũng không với tới điện thoại di động, Tầm Tầm định bước lên ghế salon, tiến tới bên cạnh điện thoại, mắt to nhìn chăm chăm nghe xem bên kia đang nói cái gì.

“Là Tiểu Từ. Bởi vì Thời tiên sinh đi xe khác nên, mà Tiểu Từ cùng với Cầu Từ đi chung một xe, không biết tại sao lại xảy ra xung đột nên bị thương một chút, Thời tiên sinh ghé vào bệnh viện nhiên một lát rồi sẽ trở về công ty.”

Nhậm Tư Đồ nghe rất rõ, nhưng Tầm Tầm lại không, mỗi hai chữ “bệnh viện” lọt vào lỗ tai, Tầm Tầm liền nóng nảy, trong nháy mắt nhảy từ ghế salon xuống, chạy thẳng vào phòng mình, trong chốc lát đã vác ba lô nhỏ vọt ra khỏi phòng, chân mày nghiêm túc nhíu lại: “Bệnh viện nào? Con muốn đi thăm ba chân dài.”

Nhậm Tư Đồ vội vàng đem tên tiểu quý ôm trở lại: “Không phải ba Thời Chung bị bệnh, mà là chú Tiểu Từ.”

Tình cảnh trước mắt làm cho hóc mắt Tôn Dao nóng lên, không nhịn được mà quay mặt đi.

Nét mặt Tầm Tầm càng ngày càng giống một

người, nhất là khi cau mày, nhưng hôm nay trong suy nghĩ nó đã nhìn nhận một người cha, mà không phải là anh ta...

Nhìn nhận một người mẹ, thì càng không phải là cô... Loại tâm tình này xuất hiện trong lồng ngực Tôn Dao, hóc mắt cũng theo đó mà trở nên nóng, cô vội vã liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Tớ thiếu chút nữa đã quên, buổi chiều còn có sự kiện cắt băng khánh thành, tớ không ở đây ăn được, đi trước đây.”

Nhậm Tư Đồ đem Tầm Tầm đang không yên đặt lên ghế sofa, nhìn theo Tôn Dao ở phía trước, chỉ kịp hỏi một câu: “Không phải trưa nay đã tham gia sự kiện cắt băng đó rồi sao?”

Lúc này Tôn Dao đã vào thang máy, làm bộ như không nghe thấy, cứ im lặng như vậy mà rời đi.

Buổi chiều sau khi đưa Tâm Tâm tới lớp, Nhậm Tu Đồ liền tới bệnh viện thăm Tiểu Từ, hoàn toàn không biết khi mình vừa lái xe rời khỏi cổng trường, thì một chân Tâm Tâm đã bước theo sau, thằng bé lưng đeo cặp sách, ra sức chạy như điên.

Bạn nhỏ Tâm Tâm trốn học.

Dùng tiền tiêu vặt mua một đồng lớn đồ ăn vặt, cặp sách nhỏ của cậu bị nhét đầy, ở bên ngoài siêu thị bắt một chiếc taxirồi nói: “Tòa nhà Trung Hâm.”

Nói xong lại móc ở trong túi ra một cái điện thoại di động cũ, lên web tra địa chỉ: “Đường 11, khu Tài chính.”

Chỉ là Tâm Tâm không ngờ, bản thân trăm ngàn khổ cực trốn học lại chụp hụt...

Sau khi nói rõ mục đích tới đây, cậu liền đem cặp sách đặt trên ghế, bóng dáng nghiêm túc nho nhỏ này thu hút rất nhiều người vây xem: “Đứa bé này ở đâu tới vậy?”

“Tìm cha.”

“Cha? Là ai?”

“Nó nói cha nó là Tổng giám đốc Thời.”

“Không thể nào. Tổng giám đốc Thời mới kết hôn không lâu... Không đúng, không phải hôn lễ không thành sao?”

“Tôi cũng không biết, vốn là muốn điện thoại hỏi thư ký Tôn một chút, chắc anh ấy sẽ biết rõ mọi chuyện, nhưng lại không gọi được.”

“Khẳng định là không gọi được rồi. Thư ký Tôn đi theo Tổng giám đốc Thời tới Tập đoàn Kính Nam, khẳng định là không có tiền triển gì, nào có rảnh nhận điện thoại của cậu?”

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để thằng bé này ngồi chờ nguyên buổi chiều?”

Tâm Tâm lắng tai nghe, con người nho nhỏ lay chuyển, lấy điện thoại ra tìm kiếm một hồi...

Tập đoàn Kính Nam.

Sờ ví tiền một lần nữa, tính toán thì thấy cũng không còn lại bao nhiêu, nhưng xem chừng cũng đủ thuê xe. Tâm Tâm không nói hai lời liền nhảy xuống khỏi ghế đi về phía thang máy, chị gái tiếp tân nhìn bóng dáng nhỏ bé như bay về phía trước thì cuống quýt kêu: “Này! Người bạn nhỏ, em đi đâu vậy?”

Lúc này Tầm Tầm đã vào thang máy, cửa thang máy đóng lại, thân hình nhỏ bé liền biến mất hoàn toàn khỏi ánh mắt của cô tiếp tân.

Đáng tiếc khi tới Tập đoàn Kính Nam thì Tầm Tầm cũng gặp tình cảnh tương tự...

Bị chặn lại.

“Cháu tới tìm Thời Chung, ông ấy tới chỗ này để họp.”

Tập đoàn Kính Nam có quy mô mà Trung Hâm không thể sững sờ được, cả một tòa nhà lớn đều là của một mình Tập đoàn, Tầm Tầm mới ở lâu một đã bị nhân viên an ninh chặn lại, rồi bị dẫn đến chỗ của quản lý.

“Người bạn nhỏ, cháu tìm ai?”

“Thời Chung.”

“Thời Chung là ai? Làm ở bộ phận nào, ta có thể giúp cháu gọi cậu ta xuống.”

“Không phải không phải, ông ấy tới đây để họp.”

Quản lý có chút khó hiểu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Là như thế này, người bạn nhỏ, nếu cháu không có thể thì sẽ không thể nào lên lầu, chỉ có thể để người ở trên xuống đón, hoặc là... để nhân viên bảo vệ ở đây cùng chờ với cháu đến khi cậu ta xuống, được chứ?”

Tầm Tầm có vẻ khó xử hơn so với vị quản lý này, cậu cũng suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng cháu đã không còn thời gian nữa rồi...”

Là cậu trốn học ra ngoài, vốn là muốn đưa đồ an ủi sau đó sẽ trở về lớp học, như vậy sẽ thần không biết quỷ không hay, Nhậm Tư Đồ cũng không phát hiện nó trốn học, nó cũng sẽ không bị mắng.

Muốn cậu ở lại chỗ này đợi Thời Chung, nhất định là phải đợi đến gần tối, khi Nhậm Tư Đồ tới trường đón, tất cả sẽ bị bại lộ...

Đang lúc khó xử thì quản lý tình cờ liếc mắt nhìn về phía sau lưng Tầm Tầm, nhất thời liền bắt đầu cẩn thận. Quản lý đứng thẳng, kính cẩn lễ phép hướng về phía đó chào hỏi: “Từ tiên sinh.”

Tầm Tầm tò mò quay đầu nhìn lại, sững sốt.

Cậu nhớ người này...

Chính là người xấu đã hại cậu từ cầu thang.

Từ Kính ngồi trên xe lăn, được người đẩy tới trước mặt Tầm Tầm. Tầm Tầm theo bản năng lùi về phía sau một bước, nhưng đối với Từ Kính làm cho người ta không đoán được suy nghĩ thì vô cùng kiên cường, không có nửa điểm né tránh.

Cho đến khi người trợ lý đẩy xe lên tiếng phá vỡ không khí im lặng này: “Người bạn nhỏ tới đây làm gì?”

Không đợi người quản lý trả lời, Tầm Tầm đã đem khuôn mặt nhỏ nhắn ngạo nghễ giương lên: “Cháu tới tìm ba.”

Vẻ mặt trầm ổn không cảm xúc giống như pho tượng của Từ Kính lúc này thoáng vẻ bối rối.

Đoán chừng đến nay chưa từng có ai có thể nhìn thấy vẻ mặt sững sốt này của Từ tiên sinh lưng lầy.

Chương 75

Tầm Tầm rất ghét ông chú cứ nhìn mình chằm chằm kia, cậu liếc một vòng, thấy trợ lý đứng sau ông chú kia, không những thế...Quản lý đại sảnh còn kính cẩn lễ phép gọi anh này là “Từ tiên sinh” nữa, như vậy anh ấy chắc chắn là ông chủ ở đây Tầm Tầm quyết định bỏ qua sự tồn tại của chú ngồi xe lăn, cực kỳ chân thành tha thiết ngẩng đầu nhìn về phía trợ lý, nói: “Ba em đến đây họp, em đến đưa đồ cho ba rồi trở về đi học. Anh ơi, giúp em đi mà.”

Thằng bé này rất thông minh, đáng tiếc đã đánh giá sai tình thế, cầu xin làm người rồi, Từ Kính nhanh chóng phục hồi lại, anh không nói gì, chỉ hướng hát cầm về phía lối vào, trợ lý Tiêu Viên lập tức hiểu ý, về mặt hiền hoà nói với Tầm Tầm: “Được, để anh dẫn em lên.”

Tầm Tầm rất thích anh này, nghe thấy thế không ngừng gật đầu, thấy Tiêu Viên đẩy xe lăn đi vào, Tầm Tầm lập tức đuổi theo theo sát bên cạnh Tiêu Viên, cố gắng cách xa cái người đang ngồi xe lăn kia.

Nhìn thấy Tiêu Viên đi vào mà không cần quét thẻ, bảo vệ trực tiếp mở cửa cho qua, Tầm Tầm càng cảm thán bản thân không nhìn nhầm người. Cũng vì vậy nên trong thang máy, Tiêu Viên hỏi cái gì cậu cũng ngoan ngoãn trả lời.

“Người bạn nhỏ, ba em tên là gì?”

“Dạ là Thời Chung.”

“Một mình em đến đây, mẹ em nhất định sẽ lo lắng.”

“Em chuẩn từ trường ra đây, mẹ em vẫn tưởng em ở trong lớp.”

Từ kính ngồi trên xe lăn, mặc dù anh không nói gì, cũng không quay lại nhìn Tầm Tầm và Tiêu Viên ở đằng sau, nhưng tất cả vấn đề Tiêu Viên hỏi đều là hỏi giúp anh, anh chỉ có thể nhìn thằng bé qua vách thang máy phản quang, thấy vẻ mặt nó rất sống động.

Khi Tầm Tầm nằm viện, Tiêu Viên có đến thăm bệnh cùng anh nhưng thằng bé này không biết, bây giờ còn làm quen với cậu ta nữa.

Thậm chí nó còn bày ra bộ dạng sùng bái khi thấy Tiêu Viên gọi điện: “Phó tổng phụ trách tiếp đãi người nào của Trung Hâm?”

“...”

“Được.” Nói xong liền huỷ lệnh thang máy, ấn vào lầu chỗ Phó tổng làm việc.

Tầm Tầm cứ như vậy bị dẫn vào phòng tiếp khách. Anh trai tốt bụng và chú xấu tính đều đi rồi, chỉ còn lại một mình cậu đồng trong phòng khách.

Cửa vừa mở ra, Tầm Tầm liền ngẩng đầu nhìn lên, sau khi nhìn thấy người đến là một dì xinh đẹp mà không phải Thời Chung xong, cặp mắt tràn ngập hy vọng của cậu thoáng cô đơn.

Dì xinh đẹp đem thức uống và đồ ăn vặt đặt trước mặt Tầm Tầm: “Người bạn nhỏ, chờ một chút, bọn họ sẽ ra ngay.”

Tầm Tầm vốn không có khẩu vị, nhất là nghĩ đến việc ngộ nhờ Nhậm Tư Đồ đến trường đón cậu, phát hiện ra... Nhưng đôi mắt nhìn lên, trên bàn đều là đồ cậu thích ăn liền không nhịn được nuốt nước miếng.

Vừa bóc được một gói xoài sấy khô, cửa phòng khách lại bị người đẩy ra. Đáng tiếc người tới vẫn không phải Thời Chung, mà là chú ngồi xe lăn hung dữ.

Từ Kính có thể cảm thấy đứa nhỏ này có địch ý với mình.

Thật ra thì ngay cả ánh mắt của nó cũng cực kỳ giống anh. Khi lần đầu tiên ba anh dẫn Từ Kính Duyên bước vào nhà họ Từ thì anh cũng dùng ánh mắt ấy nhìn thẳng em không biết chui từ đâu ra, chỉ là đang thời niên thiếu, không ai ngờ tương lai sẽ xảy ra bước ngoặt lớn tới vậy.

Mà bộ dạng đứa bé quật cường mím môi giống hệt Tôn Dao, cực kỳ giống.

Từ Kính trượt xe lăn đi vào phòng tiếp khách: “Ba cháu vẫn còn ở trong nói chuyện cùng Phó tổng, chú chờ với cháu.”

Tầm Tầm không lên tiếng.

“Lần trước làm cháu té cầu thang, chú xin lỗi.”

Từ Kính nói xong, xe lăn đã đến trước mặt Tầm Tầm, tựa như đang trong cuộc đàm phán, Từ Kính: “Chấp nhận lời xin lỗi của chú nhé?”

Tầm Tầm nhìn bàn tay đưa ra của Từ Kính, suy tư thật lâu, từ từ đưa tay ra nhưng vẫn còn do dự. Đúng lúc này, Từ Kính liền cầm lấy tay cậu: “Đồng ý.”

Tầm Tầm cứ như vậy bị ép buộc đón nhận lời xin lỗi của người này nhưng, nam tử hán nói lời phải giữ lời, đã bắt tay giảng hòa rồi, dù về mặt Tầm Tầm vẫn sa sầm nhưng vẫn dịch mong sang nhường chỗ, Từ Kính nhận ý tốt của cậu, tay khẽ chống lên thành ghế sofa rồi dời người từ xe lăn lên ghế.

“Rốt cuộc bao giờ ba cháu mới ra ngoài?”

“Nhanh thôi.” Từ Kính hiển nhiên không thích bất cứ chuyện gì có liên quan đến người “ba” kia, giọng điệu hơi đanh lại nói chuyện. Anh nhìn chăm chăm vào một vết thương cũ trên cánh tay Tâm Tâm: “Đây là lần trước té bị thương à?”

Tâm Tâm sờ lên vết sẹo, như một chiến sĩ chiến thắng trở về, khóa miệng nhếch lên nụ cười hài lòng: “Đây là vết sẹo lần đầu tiên cháu đánh nhau thắng để lại. Ba cháu gọi cái này là huy chương.”

Đứa nhỏ này chẳng câu nài rời “người ba” kia cả, Từ Kính cam thấy hơi bị đè nén, giọng nói lạnh đi: “Trẻ con không thể động tý là đánh nhau được, mẹ cháu sẽ đau lòng.”

Tâm Tâm hơi khinh thường: “Nó đáng bị thế, ai bảo nó nói cháu được nhật từ đóng rác về.”

“ ... ”

“Tại sao chú không nói gì thế?” Tâm Tâm nghi ngờ nhìn Từ Kính đột nhiên im lặng.

Từ Kính dơ tay, gần như là theo bản năng muốn kiểm tra đỉnh đầu thằng bé, nhưng tay anh mới vươn ra một nửa, thằng bé đã vô thức nghiêng đầu trốn tránh. Từ Kính chỉ có thể thu tay, tựa như vô ý hỏi: “Bị nó nói như vậy có phải rất khổ sở không?”

Tâm Tâm vung tay lên, làm như không để ý: “Cháu đã quen rồi. Bọn nó đều cười cháu là thằng không có bố, nói cháu được nhật từ đóng rác về, về sau, mỗi lần họp phụ huynh, chỉ cần ba chân dài có mặt...” Suy nghĩ đến tình cảnh lúc đó, Tâm Tâm cười tươi như hoa, dứt khoát “Ha ha” mấy tiếng.

Mặt Từ Kính không nhìn ra cảm xúc, chỉ có điều quả đấm nắm lại càng chặt.

“Ba chân dài của cháu rất lợi hại, nhiều người thấy ông ấy còn không dám nói, có một lần ông ấy đến đón cháu tan học, mấy bạn học hay cười nhạo cháu sợ đến nỗi chẳng dám nói gì, sau này cũng không dám ném đồ vào cặp sách của cháu nữa.” Tâm Tâm vẫn cố hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, háo hức kể lại cho Từ Kính nghe.

Từ Kính cười phụ họa, nhưng không mở miệng nói gì nữa.

Tâm Tâm nói rất vui vẻ, nhất là khi nói đến công trạng vĩ đại, suýt chút đã quên thời gian, cậu xem đồng hồ: “Ôi! đã trễ vậy rồi à, cháu phải về trường đây!”

Tâm Tâm vội vàng móc mấy thứ trong cặp sách ra, đặt một túi đồ ăn vặt lớn lên bàn trà: “Đưa mấy thứ này cho ba cháu giúp cháu nhé, nhất là bức tranh này, nhất định phải đưa tận tay cho ba cháu nhé...!”

Từ Kính quét mắt nhìn đồng hồ ăn vặt kia liền bắt đắc dĩ bật còi, nhưng khi thấy Tầm Tầm trịnh trọng đưa bức tranh cho anh, tim anh bỗng dưng căng lên, không thể cười nổi.

Bức tranh do chính thằng bé vẽ, dùng bút sáp bút nước, còn một màu vẽ không biết tên về một bức tranh gia đình, đề là: Ba ơi cố lên!

Từ Kính nhắm chặt mắt, ẩn giấu tất cả cảm xúc: “Chú đưa cháu về trường.”

“...” Hiên nhiên, Tầm Tầm vẫn kiên kị lần trước anh đưa nó về nhà phát sinh chuyện ngoài ý muốn, anh hơi ngần ra.

“Chỗ này khó bắt xe, ngộ nhớ về muộn bị mẹ cháu phát hiện cháu trốn học...”

Từ Kính còn chưa nói xong, ánh mắt của Tầm Tầm đã nói cho anh biết: Thằng bé bị thuyết phục.

Từ Kính ngồi trở lại xe lăn, đi về phía cửa: “Ngôi xe của chú sẽ tiết kiệm thời gian hơn, đi thôi.”

Tầm Tầm nhìn đồng hồ, quả thật đã đến giờ tan học, cậu ra quyết tâm, đi xuống toàn bộ khúc mắc, bước nhanh theo.

Trên đường ngồi xe về trường, Tầm Tầm không hề hé răng, vẫn nhìn đồng hồ, không dám sơ suất, Từ Kính thấy bộ dạng khẩn trương của cậu, nụ cười thoáng hiện bên khóe miệng.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang tâm trạng tốt đẹp của anh -

Là phó tổng gọi tới: “Tù tổng, Thời tổng của Trung Hâm tới nói chuyện, bọn họ muốn hợp tác với chúng ta...”

Từ Kính chăm chú nhìn Tầm Tầm thằng bé vẫn cố chấp nhìn đồng hồ, làm bầm cầu nguyện; Đi chậm một chút, chậm một chút...

Từ Kính thu lại ánh mắt yêu thương, lạnh lùng nói: “Vẫn như trước đi, tạm thời không đáp ứng, cũng đừng cự tuyệt. Tiếp tục kéo dài.”

Xe dừng ở cửa trường Cẩm Hành, cách thời gian tan học không đến mười phút, Tầm Tầm vội vàng tạm biệt Từ Kính, cậu xuống xe, quét mắt một vòng, không thấy bóng dáng Tầm Tầm. Cậu đang định thở phào thì đột nhiên nghe thấy giọng của Tôn Dao -

“Tầm Tầm!”

Huyết thái dương của Tầm Tầm giật giật, người cứng lại, rất lâu sau mới quay lại nhìn.

Chỉ thấy xe của Tôn Dao đỗ cách đó không xa, còn cô đang hạ cửa sổ xe xuống, cau mày nhìn thằng bé vừa trốn học về.

Thật ra Tôn Dao đã nhận ra chiếc xe kia của Từ Kính, sau đó mới thấy Tâm Tâm nhảy xuống từ chiếc xe đang chết đó.

Cô không ngờ mình đến đón Tâm Tâm tan học lại đụng trúng một màn này.